

for alle Bøelgerne; men om man deler Bøelgerne efter $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{2}$ er, paastaar jeg, kun en reen Skjønssag, en reen Smagssag, en aldeles vilkaarlig Deling. Den ene Deling har ikke stort Andet for sig end den anden, og de samme Argumenter, som kunne anvendes mod det Ene, kunne ogsaa anvendes mod det Andet. Der er meddeelt endeel statistiske Oplysninger, der slaaende skulde godtgjøre, hvor farligt det var at komme ind paa Halvdelen, at foretage Delingen efter Halvdelen af de høiest beskattede Medlemmer. Disse Oplysninger ere samlede med særdeles Fleid og med stort Arbeide; jeg har selv seet paa alle disse Valglister og maa derfor erkjende den ganske overordentlige Møie, der maa have været anvendt for at bringe disse Sammenstillinger tilveie, men de forekomme mig slet ikke paa nogen Maade at bevise det, de skulle bevise. Det skulde jo bevises, at naar man tog Halvdelen af Medlemmerne som Delingshjem, vilde man komme til en saa overordentlig lav Skattebasis, at den repræsenterede den hele Pauperisme i Communen, eller dog kun dem, der ere under de middelbeskattede, men dette vise de slet ikke; ja, i nogle Kjøbstæder svarer endog den lavestbeskattede i Halvdelen Mere i Skat end i andre Kjøbstæder den lavestbeskattede i Femtedelen. Man seer saaledes, at Middeltallet af Skatten for den høiest beskattede Femtedeel, f. Ex. i Hjerteminde, er 23 Rd., medens Middeltallet af den høiest beskattede Halvdeel i Rudkjøbing er 38 Rd., at altsaa Middeltallet for den høiest beskattede Halvdeel i Rudkjøbing er høiere end Middeltallet for den høiest beskattede Femtedeel i Hjerteminde. — Dette viser, at der ikke er noget fast, bestemt Beløb, som man gennem disse Delinger kan opnaae som Skattebasis; det viser, at det er i allerhøieste Grad forskjelligt i de forskjellige Kjøbstæder, saa at den Bøelger, der i den ene Kjøbstad svarer 38 Rd. og ikke engang derved kan naae at være i den høiest beskattede Halvdeel, kan i en anden Kjøbstad med det samme Skattebeløb være med i den høiest beskattede Femtedeel. Men det er aldeles ikke noget Nyt, der paa den Maade er fremkommet; thi det har dog vel været bitterligt for alle dem, som paa nogen Maade ere beskjendte med Kjøbstadforholdene, at man tage

hvilken Deling man vil; saa ville dog altid de Høiestbeskattede udgjøre Mindretallet i den Valgklasse, hvori de vælge. Naar man, f. Ex. tager, hvad der ogsaa er paavist ved de meddeelte statistiske Oplysninger, Femtedelen, saa svarer en Trediedeel af denne Femtedeel Mere i Skat end de to Trediedele af den samme Femtedeel, og hvilkensomhelst mindre Deel af de Høiestbeskattede, man tager ud af den høiestbeskattede Halvdeel, vil tilsammen svare et høiere Skattebeløb end det, der udredes af det større Antal Skatydere i samme Halvdeel. Dette vil finde Sted, hvorledes man saa end deler, hvad enten man tager Femtedelen eller Halvdelen, eller om man tager Niendedelen eller Niendedelen — jeg nævner netop disse Tal, fordi jeg idag har seet, at i Varde svarer en Niendedeel Halvdelen og en Niendedeel en Trediedeel af det hele Skattebeløb; dette viser altsaa, at man kan tage, hvilket Forholdstal man vil, saa passer det Argument, som med saa stor Styrke er gjort gjældende, at man ved at tage Halvdelen vilde gjøre de høiest Beskattede til Minoritet i deres egen privilegerede Valgklasse, ogsaa paa Delingen efter Femtedelen. Den hele Forskjel, forekommer det mig, ligger i Størrelsen af det Skattebeløb, hvortil man vil komme, hvilket Skattebeløb vil være meget forskjelligt i de forskjellige af Landets Kjøbstæder. Til den Tid, jeg forelagde Loven, kunde jeg vistnok ikke have haft Noget imod, som tidligere, at foreslaae Delingen efter en Femtedeel, men jeg antog ikke, at det var Rigsdagens Mening, at man ikke i Kjøbstæderne kunde gaae noget videre, end af mig oprindeligen foreslaaet, fordi jeg som sagt ikke skjønnede rettere, end at den hele Forskjel berøede paa et Skjøn og er bleven tilagt en langt større Betydning, end den i Virkeligheden har. Men naar man nu saa stærkt vil holde paa den fuldkomne formelle Overeensstemmelse imellem Valgloven for Kjøbstæderne og Valgloven for Landet, saa maa man dog spørge sig selv, om der ikke skulde være nogen Grund til at gjøre en Forskjel imellem disse Valglove. De Argumenter, som derfor ere anførte, ere nævnte saa ofte, at jeg ikke her videre skal gjentage dem; men jeg vil dog ikke lade ubergret den Tvedeling af Communalbestyrelsen, der finder Sted i Kjøbstæderne, og